

Những Chiếc Thẻ Bài Bị Bỏ Quên (2)

3. Khi Loài Cọp Nổi Điên!

8:30 sáng, sau buổi họp chớp nhoáng với bộ chỉ huy Tiểu Đoàn trừ, lệnh hành quân phân phối và dàn đội hình di chuyển được ban hành, Minh chắm vội mấy điểm hỏa tập tiên liệu, rồi gửi cho đơn vị pháo binh yểm trợ! Tiếng hò hét gọi nhau ới ới! Tiếng vũ khí bị xóc sàng nghe lạnh cả người, nhưng họ vẫn vui cười thoải mái! Ngôn ngữ của lính, lúc đầu nghe thật chói tai thô lỗ! Nhưng sau những câu nói kia là những trả lời vô tư trong sáng. Có lẽ sự giản dị mà trong sáng cũng như những chân thành không khách sáo đó đã làm cho họ hiểu nhau hơn người thân, gần nhau hơn máu mủ! Minh dù chưa trải qua một lần thử thách với cuộc đời binh ngũ, nhưng anh vẫn cảm thấy thật tự tin với tình huynh đệ chi binh này!

Quốc lộ 13 xẻ căn cứ Lai Khê làm đôi, chạy theo hướng Nam Bắc, đoàn quân áo rằn theo nhau di hành ra cổng Bắc của căn cứ! Đến điểm tập trung, tất cả dừng lại chờ lệnh Tiểu Đoàn trưởng phân phối đội hình! Từng toán nhỏ lần lượt âm thầm tiến vô rừng! Minh quay lại, nhìn căn cứ sau lưng! Hình như anh lại xa một cái gì đó! Tiếc nuối, nhớ nhung... nhưng bước quân hành thì không thể dừng lại được! Có một điều thật không ngờ: lúc trên đường di hành ồn ào bao nhiêu, thì khi bắt đầu xuất phát, không ai bảo ai, tất cả trở nên im lặng vô cùng! Gương mặt họ đanh lại! Ánh nhìn cũng cương nghị hơn!

- Hồng Bàng, Một Linh Một!
- Một Linh Một, nói đi!
- Gia đình zoulou 12! (Zoulou 12: Xuất phát)

Bỗng nhiên có tiếng gọi của Thời:

- Một Linh Một, Một Linh Hai?
 - Ra trễ vậy sao chú? Gia đình tau dọn tiệm từ hừng đông gà gáy đó... Tụi mày sau lưng tau, coi chừng bị đạp c... đó nghe!
- Nó cười hăng hắt...

Đến xế trưa, bỗng nghe tiếng nổ dập dồn xa xa phía trước, Thời hét trong máy:

- Hồng Bàng, Một Linh Hai... Con cái bị chạm rồi!

Thời cho ngay tọa độ của mình! Minh rút bút chì mờ dò chắm điểm đứng của Thời! Đơn vị Minh cũng vội vàng dừng chân, chấn chỉnh đội hình. Tiếng súng đôi bên nổ như pháo tét! Tiếng Thời đồng dục gửi Điện Văn Tác Xạ:

- Phù Đổng, Một Linh Hai xin tác xạ, trả lời?
- Một Linh Hai... Phù Đổng nghe 5/5.....
- Đạn vịt con di chuyển, tọa độ ... hướng quan sát... một quả đạn nổ khi điều chỉnh. Báo cáo khi sẵn sàng?
- Vịt con di chuyển, tọa độ ... hướng quan sát... Một trái đạn nổ khi điều chỉnh. Báo cáo khi sẵn sàng!-

Thằng gan lì thật, cả tin điều chỉnh bằng đạn nổ! Chưa đầy một phút, Minh nghe đài tác xạ pháo đội báo cáo:

- Một Linh Hai, Phù Đổng sẵn sàng!
- Một quả đạn nổ, bắn. Trả lời?
- Bắn, hết!

Tiếng đại bác 105 vang rền từ sau lưng! Thời điều chỉnh mục tiêu càng lúc càng gần hơn. Minh bỗng nghe từ trong máy prc25 nội bộ của đơn vị mình báo cáo toán tiền đồn cũng phát hiện địch di chuyển phía trước! Minh xoay qua Điền:

- Điền! Đưa máy đây!

Minh gửi ngay điểm đứng của mình về cho Trung Tâm Hành Quân! Và gọi về đơn vị pháo chuẩn bị nuôi ăn!

Bỗng nghe Thời báo động:

- Một Linh Một, Một Linh Hai?
- Một Linh Hai, nói!
- Tụi nó dạt qua phía mày! Bảo gia đình cẩn thận, tau làm ăn gần nhà mày đó!

- Phù Đổng, 102, hướng quan sát 800, về trái 200, gần lại 100, tác xạ?
- Hướng 800, về 200, gần lại 100, bắnnn!

Tiếng pháo nổ trước mặt gần hơn!

- Em út mày có sao không. Mê Linh? Tau dọn mâm nha?
- Sau tiếng nổ, Thời cười hăng hắt trong máy, rồi ra lệnh tiếp:
- Trung đội hai mươi tràng, bắn khi sẵn sàng!

Minh nghe tiếng Trung đội trưởng pháo binh la làng trả giá :

- 102! Vịt Con ít quá, sài sang coi chừng bị rày!
 - Đ.M. cứ làm ăn cho tui! Sao biết tui nó ít???,,,Bắn nó hong chết cũng khùng được mà!
- Đầu máy đằng kia dù vang tiếng bực dọc, nhưng cũng trả lời:
- Trung đội hai chục tồ! Bắnnnnnnnnnn....

Bỗng Minh nghe tiếng depart rầm rộ từ xa! Móc vội địa bàn nhắm hướng, rồi anh bốc máy gọi về Trung Tâm Hành Quân:

- Hồng Bàng, đây 101! Hướng quan sát 1200, tầm xa 3000, depart, trả lời!
- 101! Hướng 1200, tầm 3000, depart, nhận rõ!

Dân đề lô của khu vực này, ngoài thi hành lệnh hành quân, còn kiêm luôn nhiệm vụ báo cáo phản pháo! Mỗi khi nghe tiếng depart của VC, thì tất cả nhóm nào nghe được đều phải báo cáo về TOC.

Lát sau, tiếng pháo 105 do Thời yêu cầu nổ ầm vang trước mặt, hòa lẫn tiếng hỏa tiễn 122 của VC cũng nổ đi đùng đùng bên trong căn cứ Lai Khê, ở sau lưng! Minh thấy lòng mình nao nao! Máu dồn lên mặt, nghe hình như say say! Chiến trường là đây! Mặt trận ở ngay trước mắt! Thời vẫn tiếp tục điều chỉnh pháo càng lúc càng gần hơn! Tiếng nổ át cả tai! Miếng đạn bay vèo vèo. Mấy nhánh cây cũng bị mảnh đạn tiện ngang chẳng chút xót thương! Khói súng nặc nồng! Những người lính áo rằn được lệnh cửi balo xuống đất! Đại úy Trung, Tiểu đoàn phó ĐĐQ lom khom tiến gần Minh, chìa bản đồ rồi hỏi:

- Anh có điểm đứng của mình rồi hả?
- Dạ! Rồi! Trung chỉ lên bản đồ:
- Bên trái, trước mặt mình là cái trảng trống rộng lắm! Tụi nó đang chạm với đơn vị bạn ở đó! Trung chỉ vào chấm xanh của bút chì mờ nói tiếp: Còn mình thì ở đây, vậy là nó đang bị dồn vào rọ rồi, chỉ còn con đường duy nhất là băng qua trảng, Anh chuẩn bị làm ăn chặn đường tiêu diệt tụi nó nghe! Tụi tui dàn cảnh để hốt ổ tụi nó! Ủ nghe nói Anh Hai sắp tới đây! Anh Hai là tướng Vỹ, Tư lệnh phó của anh đó!

Minh nghe một chút hồi hộp! Nhưng nhiệm vụ trước mắt là cấp bách, nên nó chả chi phối anh nhiều! Đạn M16, M60 và AK47 trao đổi nhau ồn như tiếng pháo! Lộ bộ tới đưa cho Minh điều thuốc đã châm sẵn lửa! Minh rít một hơi dài! Cảm kích không cần khách sáo, anh nói:

- Tình hình hơi căng đó! Lo cơm nước nhẹ đi! Nhớ đào hầm nghe, đề phòng đánh sập lá cà! Tụi nó đang bị dồn vô rọ đó!

Lính chúng tôi là vậy đó, dù đánh giặc mà vẫn lo nòi cơm. Rất tự tin, Lộ trả lời:

- Mấy vụ này ông thầy không cần lo, em và Điền quen hết rồi! Tụi cạp rằn này đánh không cho đường rút đâu! Đi với tụi nó lâu nên rành lắm!

Quả nhiên đúng như sự tiên đoán của Trung, Minh nghe Thời reo trong máy:

- Tụi nó dạt qua mày đó 101! Tao đập từ hướng bắc, mày đập bên hông nó, nghe 101!

Minh trả lời, nhận! Sau đó, anh gọi liền cho đơn vị yểm trợ hỏa pháo của mình:

- Lam Sơn! 101!
- 101 đây Lam sơn! Thẩm quyền cần gì!
- Hoa Mai 4 (hỏa tập tiên liệu số 4)! Tác xạ hữu hiệu! Trung đội 10 tràng! Bắn khi sẵn sàng!

Minh nghe tiếng reo như mừng, lập lại lệnh của anh như để xác nhận:

- Hoa mai 4! Trung đội 10 tràng! Dọn mâm không cần lau bàn!

Bổ khí! Chiến trận đang cơn dầu sôi lửa bỏng, vậy mà bọn chúng còn có tinh thần để đùa!
Trung quay lại nhìn Minh ánh mắt dò hỏi! Minh gật đầu nói:

- Tôi cho nấu 20 tô liền! Đại bàng chờ hết pháo rồi mới cho tụi nhỏ làm ăn! Tôi dập từ giữa trắng trở ra!

Trung gật đầu đoạn bốc máy gọi cho các đơn vị phía trước, ban lệnh chuẩn bị! Lệnh lạc lúc này chuyển cho nhau vừa bằng cách ra dấu tay, vừa hét thật to! Đoàn quân rần ri ai nấy bắt đầu lấp lửng lê lên đầu súng! Minh rùng mình! Anh không thể tưởng tượng được cảnh hiểm ác giây phút nữa đây sẽ như thế nào! Anh không ngờ ngày đầu giáp trận mà phải đương đầu với cuộc đánh đấm nhẩn tâm này! Ôi! Quê hương tôi! Ôi tuổi trẻ tôi... bắt buộc phải tương tàn nòi da như vậy sao!

Hình như nhớ ra chuyện gì, Trung lom khom chạy về phía Minh dặn dò lần nữa:

- Thầy trò anh cứ ở lại đây, chờ tình hình! Không nên mạo hiểm ra phía trước với tụi tôi đâu nhe!

Minh gật đầu! Chỉ kịp nhìn ánh mắt của Trung đanh lại, hình như tất cả nghị lực quyết chiến đang dồn đầy trong máu, trên mặt của anh! Quê hương! hai chữ ấy thật nhiệm màu! Con người có thể bị giày vò, trần trố cũng như họ sẵn sàng hy sinh xương máu của mình để trân trọng và bảo vệ lấy!

Suy nghĩ chưa trọn, bỗng Minh nghe trong máy gọi:

- 101, 102 đây Khôi Nguyên!

Khôi Nguyên là mật danh của Tướng Vỹ.

- Khôi Nguyên, 101 nghe Thẩm quyền!

- Khôi Nguyên, đây 102 chờ lệnh!

- Hai anh coi chăm sóc đàn em cẩn thận! Dập nát bờ bắc của trắng trắng, dồn chúng nó xuống ao để bo bo làm ăn!

Chiếc trực thăng bay vòng trên đầu bỗng cất cao hơn! Minh biết đó là Anh Hai đang cố tránh tầm đạn đạo. Yên tâm, cả hai Minh, Thời gọi pháo bắn theo lời chỉ dẫn của Khôi Nguyên.

Tiếng hò reo: Biệt Động Quân... Sáttt... lại từng chập vang lừng cả khu rừng âm u của khu Mật Khu Long Nguyên!

- Khá lắm 101, 102! Cho thêm xa xa một chút để ngừa quân địch có viện binh!

Và tiếp tục... Từng tràng đại bác nổ rung một góc trời Lai Khê! Tiếng hò reo của các chiến binh anh hùng cọt rùng làm vang cả núi rừng âm u! Sau từng tiếng hô Biệt Động Quân, Sát! là từng bước cẩn trọng, anh em áo rằn sát cánh tiến lên! gương mặt mọi người đanh lại, bùng bùng sát khí! Kinh ngạc trước sự hùng vĩ của đồng đội, thán phục về sự can trường của các chiến binh, Minh quên lời dặn của Trung, anh cũng tò mò bò sau lưng quân bạn. Lộc bò sau lưng anh bỗng níu giầy bốt đờ sô của ông thầy, rồi hét to:

- Ông thầy, trước đó nguy hiểm lắm...

Minh bực bội:

- Đ...Mẹ! Mày sợ thì ở lại đó đi! Điền, sách máy theo tao!

Tuy sợ, nhưng Lộc cũng không nỡ bỏ ông thầy! Điền mang máy bám sát theo Minh! Một anh lính đang thủ thế ngang Minh, nhìn anh nghiêm nghị bảo:

- Ông đừng lên nữa! Núp sau gò mối kia được rồi! Đù M... hong có súng đạn, bò lên đó nạp mạng cho tụi nó hả?

Minh không buồn, không giận:

- Không sao! Tôi muốn coi cho rõ để điều chỉnh pháo binh!

- Ủa, thầy pháo hả? Lên đây chi vậy cha nội?... Rồi bỗng anh kéo tay Minh phóng qua gò mối, thả anh đó và theo bước chân đồng đội, nhào ra phía trước đồng thanh lần nữa: Biệt Động Quân, Sát!

Sau đó tiếng súng M16 chỉ còn nghe lác đác! Thay vào đó là tiếng reo hò vang vọng cả một góc rừng: sát, sát... Bóng người thấp thoáng! Tiếng la ôi ôi rộn người! Minh nghe máu mình cũng sôi sục theo từng bước xung phong của đồng đội! Hình như bây giờ Minh đã quên cái sợ! Máu nóng của anh em cũng đã khiến Minh bùng lên cùng họ! Móc cây colt 45, lăm lăm trong tay, Minh cũng (hùng vĩ) theo đuôi! Tiếng AK lác đác...và sau đó tắt lịm! Minh còn đang ngỡ ngàng thì Đ/U Trung quay lại gặp Minh, cười rạng rỡ:

- Xong rồi! Anh có muốn lên coi thu dọn không... Theo tôi!

Lúc này thì Minh mới thấy hơi sờ sợ! Nhưng cũng liều mạng đi theo...sau! Chợt... Minh sững sờ, trân trân nhìn mấy cái xác địch nằm cong queo. Trung giải thích:

- Đ M... Tụi này là đám chính quy của Bắc Việt đó! Mẹ nó... Chúng nó chối leo lẻo là chúng không xâm lăng miền Nam, chỉ có dân miền Nam giải phóng miền Nam thôi! Giờ nằm như xác chó đó, là Cộng Sản Bắc Việt đó! Chối nữa đi!... Nói xong, Trung đạp xác đó qua một bên rồi tiến ra trước...

Anh Cộng Sản Bắc Việt! Anh nằm đó, chết rồi! Tiếc quá! Nếu anh còn sống, tôi mong anh giải thích cho tôi là: Tại sao anh phải vào đây, và với mục đích gì đây? Anh cũng bằng tuổi tôi thôi! Nếu anh ở lại ngoài Bắc, thì chắc giờ này anh và tôi cùng đang sách tập đến trường, hay ít nhất cũng được dung dăng dẻ bên người tình đầu yêu! Ai xuôi anh??? Lý tưởng gì đây??? Miền Nam là của chúng tôi mà! Đất nước đã ngăn chia từ vĩ tuyến 17 rồi, sao anh lại chưa bằng lòng hờ anh???

Anh Hai Khôi Nguyên, sau này Minh còn biết thêm, bất cứ mặt trận nào. ở nơi nào... có xảy ra, thì hầu hết là có Anh Hai ở trên đầu quan sát, ủng hộ và chỉ huy! Anh bay miệt mài, thậm chí chỉ cần khúc bánh mì hay lon đồ hộp combat ration là qua buổi rồi!... bây giờ gọi Minh và Thời nhấn nhủ:

- 101, 102... các anh nhớ canh chừng cho anh em! Có thể chúng nó sẽ phản công trả thù!
Anh Hai đảo vài vòng, rồi cất cánh cao hơn bay về căn cứ!

4. Tôi Có Người Yêu

"Chi em!

Vậy là đã qua 3 ngày kể từ trận đụng độ đẫm máu vừa qua! Đơn vị thắng vừa đủ để trả thù cho đồng đội của họ đã hy sinh trong trận đánh lén ở Tân Cảnh hai tháng trước! Anh chỉ nghe Đại úy Trung, tiểu đoàn phó kể lại... Lúc đó đơn vị anh ấy có nhiệm vụ hộ tống đoàn dân di tản chạy ra từ An Lộc, không ngờ đã bị bọn Cộng Sản nã mưa pháo không chút xót thương vào đám người vô tội này!

Vừa lo trách nhiệm bảo vệ dân, vừa bị chiến thuật hèn hạ biến người đánh lén, tiểu đoàn BĐQ của Trung, một chọi bốn, đã bị cả Công Trường (Sư đoàn) 7 Bắc Việt xé tan từng toán nhỏ! Cái hận căm gan ấy, ba ngày trước đám Trung đã có dịp trả thù! Lúc ấy anh chỉ đếm được mười mấy xác địch nằm ngổn ngang giữa chiến trường để rồi đầu óc xây xẩm... Quân bạn hy sinh năm, bị thương hơn hai mươi! Sau đó, đơn vị được lệnh nằm án ngữ để bảo vệ căn cứ, đồng thời chờ tiếp ứng cho mặt trận đang xảy ra ở Đồn Điện Michelin, Bình Long! Hình như bên đó đang bị nguy! Một trung đoàn 8 của sư đoàn 5 cũng đang đối địch với Sư đoàn 2 Sao Vàng, sư đoàn thiết giáp và gần sư đoàn pháo nặng của BV! Biết làm sao bây giờ, hả em! Chiến tranh này không có giao ước! Kẻ tàn bạo không chừa thủ đoạn để dành thắng lợi! Nhưng bọn anh vẫn tin... chính nghĩa sẽ thắng hung tàn!

Không phải anh nói ra những hiểm ác, khổ nguy ở đây là để mong lấy được niềm thương hại của em đâu! Mà... anh muốn nói rằng: Dù phải bận rộn trong nhiệm vụ, dù đang đối địch hiểm nghèo, nhưng nếu có một giây nào đó, dù chỉ một giây thôi, anh cũng vẫn nhớ về em...."

Dòng nhật ký viết tới đây bỗng phải tắt ngang, khi Minh nghe thoang thoáng từ trong máy phát ra tiếng hát ồ ồ như giọng vịt đực:

*Tôi có người yêu, tuổi ngọc vừa tròn
Vi chinh chiến ngược xuôi, ít về để hẹn hò...*

...

*Nơi phố đó em có còn
nhìn hoa giãng cuối đường...*

(Lính Xa Nhà)

... và có tiếng chửi thề từ máy khác:

- Đ... mẹ, muốn vô chuồng cạp nằm hả con! Nhớ chị mày quá thì cầm đầu vô hàm trú ẩn mà hét lên... Chị ơi con nhớ Chị lắm... Chứ ở đây làm ồn người lớn là bỏ mẹ đó con!

Có tiếng cười vẫ lã...

- Dạ! Để em đi kiểm lỗi đó nha...

Minh vẫn còn nghe ngậy ngất dư âm của bản nhạc kia... Rừng đêm trở lại yên tĩnh âm u cổ hữu! Không thể dễ giấc ngủ, anh lồm cồm ngồi dậy trên võng. Chân vẫn còn mang giày nhẹ bước xuống... Ba cái võng thầy trò đề lô căng châu đầu nhau. Lộc nghe động, lên tiếng thật khẽ:

- Ông thầy ngủ không được hả?

Minh trả lời:

- Ủ! Đêm nay khó ngủ quá!

Rồi anh lom khom đi ra khoảng trống ở giữa! Nơi đó có cái bàn dã chiến được làm bằng mấy nhánh cây rừng, vừa để dành cho bộ chỉ huy hội họp vừa là bàn ăn! Mấy chàng lính thật là sáng tạo và khéo tay! Hễ đơn vị đóng quân nơi nào, thì mấy tay đệ tử của bộ chỉ huy tiểu đoàn cũng sắm liền cho thầy của họ cái bàn dã chiến đơn sơ như thế này! Không cần ghế! Chỉ cần ngồi lên cái nón sắt là xong!

Đến nơi, Minh đã thấy Trung đang ngồi đó tự bao giờ! Thấy Minh, Trung vồn vã mời... ngồi!

- Không ngủ được hả?

- Dạ không Đại Bàng! Hình như đêm nay nóng hầm hờn!

- Chắc anh mới ra lò hả?

- Dạ!... Tôi mới về đây gần hai tháng thôi!

- Đây là trận đánh đầu đời của anh?

- Dạ...

Hình như Trung có một chút thân tình hơn, anh nói:

- Mới ra mà đụng phải trận sập lá cà vừa rồi, mà anh vẫn bình tĩnh, sáng suốt nấu phở, vậy là ngon lắm rồi! Nói thiệt mà nghe... mấy chàng quan mới, lần đầu ra trận thì lớ ngớ khờ đến chết được đó! Nhiều khi quýnh quáng, gọi mấy liên lạc không ra lời!

Minh ngưỡng cả người, nhưng cũng ngậm cảm ơn anh:

- Đại bàng nói vậy thôi, chứ lúc đó tôi cũng ớn lắm... Nhưng sao Đại bàng biết...

- Anh nhớ Anh Hai Khôi Nguyên không! Anh ấy chịu mài lắm đó! Tôi chưa thấy cấp chỉ huy nào chịu bay để điều động, giúp đỡ đàn em đang lâm trận miệt mài như anh ấy! Nếu trong trận vừa qua, anh làm ăn không được là Anh ấy không về sớm như vậy đâu! Đơn vị tôi mặc dù chỉ tăng viện cho Sư Đoàn, nhưng mọi người tụi tôi, ai cũng phục Ảnh hết đó! Sư Đoàn anh cũng khá lắm đó, Anh Cả thì đang tử thủ, còn anh Hai thì chu toàn mọi việc!

Minh cảm ơn Trung... và cũng thấy hãnh diện cùng Trung! Bỗng có người lính nhà bếp của Trung lom khom tiến tới hỏi:

- Hai ông thầy uống cà phê nghe?

Trung chửi thề thân ái:

- Đ.M. giờ này mà uống cà phê chó gì? Có gì lai rai không!

- Bò ba lát nhe, Đại Bàng!

- Ủ!

Trung quay qua Minh:

- Làm chút cho sượng sượng nghe! Ủ... chắc anh chưa có vợ hả?

- Chưa! Mới ra trường còn tay trắng...

- Mẹ... Tay trắng hay trắng tay thì cũng vậy thôi! Hơn nữa, mấy ông mới ra trường hay có cái huông.... Còn đeo lon Chuẩn úy mà lấy vợ thì hay rửa chân sớm lắm đó! Nói xong Trung cười hi hi rồi tiếp: Không phải tôi trù ẻo đâu. Nếu còn bay bướm được thì cứ bay, chứ đàn ông mình khi đã lấy vợ, thì kể như là rồi đời!

- Còn Đại Bàng có gia đình chưa?

- Có rồi, chưa con!

- Chắc chị ấy yêu anh lắm?

- Dĩ nhiên! Câu dọ dẫm của Minh hình như đã đánh trúng điểm nhược của Trung, anh nói bằng giọng tự tin:

- Bà xã tôi trước kia là ca ve! Khi chúng tôi đưa nhau về định làm đám cưới, ba tôi không bằng lòng, nhưng Mẹ tôi thì theo phe tôi!

Người lính đầu bếp vừa dọn ra món thịt bò ba lát đựng trong gà mên thép và móc từ trên dây TAB một bình đong... rượu đế! Trung chụp lấy rót vào ca của Minh, rồi không quên tự rót cho mình. Sau hớp rượu, Trung khà tiếng dài rồi nói tiếp:

- Anh biết không, khi chúng tôi sắp lấy nhau, Ba tôi không đồng ý, vì cô ta là gái ca ve! Tôi cự với ông quá chừng! Gái bán ba hay gái nhà lành có khác gì nhau chứ, miễn là họ biết yêu thương mình thì tốt thôi! Người ta bảo lấy dĩ về làm vợ, chứ không ai lấy vợ về làm dĩ cả! Phải không anh?
- Đại Bàng nói đúng! Mình chỉ cần người hiểu mình, chấp nhận thân phận của mình thôi, còn "những chuyện kia" đâu có gì là không được chứ! Mình không dám nói ra "chuyện kia", sợ Trung tự ái! Hình như đoán được ý Minh, Trung cả quyết lần nữa:
- Tôi không bao giờ mặc cảm về quá khứ của vợ tôi đâu! Tôi cũng chẳng cần tự hào vì sắc đẹp của cô ta! Nhưng tôi cảm thấy hạnh phúc khi tôi chọn được người bạn trăm năm của mình!

Minh nhìn sâu trong mắt Trung, đầy cảm phục! Mới gặp anh, chỉ thấy một người khô khan với gương mặt chữ điền lạnh lùng sát khí! Nhưng nay, giữa đêm rừng sâu âm u, kẻ địch lẫn quất rập rình chung quanh, khi nhắc tới vợ... Ánh mắt của Trung trở nên long lanh thật tinh tú! Anh chỉ độ ba mươi tuổi thôi, nhưng triết lý sống của anh còn lớn hơn cả thế hệ cuộc đời! Chị Trung ơi! Cảm ơn chị đã đem lại cho anh Trung niềm tự tin hạnh phúc vĩ đại để anh ấy yên tâm lo tròn trách nhiệm người trai chinh chiến! Tôi tin chắc là nếu bây giờ Chị nhìn thấy ánh mắt của Trung, thì chị sẽ yêu anh ngàn lần hơn nữa! Cảm ơn Mẹ Việt Nam. Tạ ơn Chị Việt Nam. Tri ân em gái Việt Nam! Chính quý vị đã sản sinh những anh hùng buổi loạn ly này.

Tự rót rượu cho mình xong, Trung đẩy nhẹ bình đồng qua Minh, tiếp:

- Tự nhiên đi anh! Đừng lo! Tôi thả toán chung quanh mình cả cây số lận! Có muốn tự vận, thì chúng nó mới bò vô tới đây! Tui biết chắc là tụi nó đang rình mình đó! Nhưng lần này tui thách nó đó!... Dzô... Nhất túy giải thiên sầu. Minh pha trò thêm: Nhị túy mũi chảy đầy râu
- Trung cười khúc khích: Tam túy ngồi đầu đái đó ...kaka...Tiếp đi:
- Hết chai cho chó ăn chèo!

Thơ chả ra thơ, thần không ra thần, mà niềm vui của họ thì lâng lâng cao hơn cả mấy ngọn cây sao rừng cao ngất.

5. Không Chết Cũng Khùng!

Tháng 7/1972

Tình hình chiến trường Bình Long - An Lộc vẫn diễn ra ác liệt! Các sư Đoàn bạn 18 và 25 lần lượt được điều động trợ chiến! Sư đoàn 5 bị thiệt hại nặng nề! TĐ pháo binh của Minh cũng không thể... mãnh hổ nan địch quần hồ! Nặng nhất, có lúc một quân nhân VNCH phải chọi 7, 8 tên lính Cộng sản Bắc Việt. Cán cân lực lượng hai bên hoàn toàn không cân xứng! Địch còn được tăng viện pháo nặng, các sư đoàn chiến xa T54 tối tân! Mục đích của địch là cố nghiền nát sư đoàn 5 là lực lượng chính trấn thủ Khu 32 Chiến Thuật, hầu mở đường tiến quân về Sài Gòn!

Các đơn vị của sư đoàn 7, 9 và 21 từ Quân Khu 4 cũng được điều động thay nhau xa luân chiến, chờ SĐ 5 tái bổ sung. Nhưng vì không quen tác chiến ở vùng rừng núi, nên sư đoàn bạn dù có tạo ra một số thành tích cũng bị thiệt hại đáng kể! May mà nhờ các phi vụ chiến lược B52 (dù rất hạn chế) và những phi vụ của Không Quân VN với anh em phi công cùng cánh sắt can trường, xé tung làn đạn dập lên đầu địch ngày đêm, nên chúng cũng phải chậm bước mưu đồ tiến công! Tại An Lộc, những phi vụ B52 đã làm địch, nhất là các sư đoàn Thiết Giáp của chúng bị tổn hại nặng nề!

Dù vũ khí yếu hơn địch, nhưng tinh thần của các đơn vị tham chiến thật cao! Một Lê Văn Hưng, Nguyễn Văn Nhựt tử thủ ở An Lộc, dù bị địch dồn vào mảnh đất chưa đầy một cây số vuông, nhưng vẫn gan lì bất khuất không chịu rút quân! Để rồi những chiến tích thần kỳ của Lực Lượng 81 Biệt Cách Dù đã từng bước một giải vây áp lực tại chiến trường! Có ai thấy được cảnh anh Biệt Kích Dù 81 hiên ngang đối diện khối sắt khổng lồ T54, giương khẩu M72 bắn văng cái xích sắt của nó, để rồi nó ngo nguậy như con cua sứt càng; hay cảnh anh lính vô danh leo lên pháo tháp T54 thả trái lựu đạn vào trong đó... Không ai tưởng tượng nổi! Những chiến công hiển hách, những trận đánh gan lì anh dũng của họ đã tạo ra vô số chiến tích thần kỳ và hiển hách tưởng như là huyền sử! Và để rồi từ đó câu quân đao đã vang dội vào lòng người và thấm sâu trong dòng quân sử oai hùng:

*An Lộc địa sử ghi chiến tích,
Biệt Cách Dù vị quốc vong thân!*

Giờ đây, Sư Đoàn 5 Bộ Binh vừa được bổ sung quân số, Pháo binh cũng được tái thiết bị súng đạn! Những khẩu pháo 105 mới toanh được kéo về nằm ngạo nghễ chờ ngày tham trận! Bẫy toán đề lô được tăng phái rải rác, cũng được lệnh gọi trở về nhận nhiệm vụ mới!

Ba tháng trời miệt mài trong rừng thẳm, nay gặp lại nhau vẫn còn nguyên vẹn, mừng nào hơn khi còn có dịp... nhậu cùng nhau! Dù đũa nào đũa nấy hôi như cún, đen đũa dơ dáy, nhưng trông họ thật phong trần cương nghị! Nhưngng hô oang oang đề nghị:

- Tụi bây móc túi ra hết, tiền bạc còn bao nhiêu thì cứ thảy lên giường này... Tao giữ tiền rồi mình đi nhậu!

- Đ... Mạ, mày khôn né... Tiền mày giữ, rồi lúc nhậu giả vờ sớm say rồi chuồn, tụi tao ngồi gồng ha? Xuân pha trò!

Hoài Râu - thật ra hẳn chả có râu gì, mặt nhẵn thín như gương mặt thị Nở, nhưng dưới cằm hẳn thì có 1 cọng râu loãng quăn phát phơ mà thôi - nhưng nhướng mắt sau đôi kính cận cất giọng Bắc kỳ nghe đều không thể tả:

- Đúng đấy... Thằng Nhường không thể giữ tiền. Thôi thì tở đây xin anh dừng nằm đây tở đưa các chú đi tìm thú vui nhé! Nói xong nó cười rung rinh cả cọng râu!!

Kỷ đen, đàn anh của nhóm đề lô thất tinh, anh thuộc khóa 5/70 ... lúc còn ở trong KBC Bốn Thằng Một Mâm (KBC 4100- Trường BB/Thủ Đức) phạt khóa đàn em khét tiếng, gương mặt đề râu cánh kiến đen ngòm, trông đúng là hung thần... nhưng sau đó mới biết anh là học trò của cây sáo thần Nguyễn Đình Nghĩa thường hay ngồi bên ụ súng thổi sáo sau những trận đánh vui với giặc... lên tiếng sắp đặt:

- Tồi đề nghị thế này... Vào sòng nhậu, không ngồi ghé... Thằng nào muốn ngồi thì gọi két bia mà làm ghé nha... Hết bia, thì tự động gọi... Còn mỗi mạnh ai gọi thì người đó trả... Đừng quên lo cho mấy đũa nhỏ! Cũng nhờ ý kiến này, toán đề lô 53 PB đã có thói quen từ đó! Nhậu không cần ghé ngồi!

Hôm nay trời Lai Khê dù còn âm vang tiếng súng đạn, nhưng bầy tên tiền sát nhập hội làm âm vang cả một góc rừng cao su! Bổng kỳ cao giọng hô to:

- Trung đội đề lô tập hợp! ... Cả đám ngơ ngáo giây lát rồi cũng theo phản ứng của khóa sinh, chạy lại tập hợp theo lệnh điều động của Kỷ!

- Trung đội hai hàng dọc! Đứng trước ...Thẳng! Rồi anh quay qua đám đệ tử tiền sát hét tiếp: Các anh biết vào hàng không! Ai nấy liu riu nhìn nhau ... vào hàng!

- Hướng câu lạc bộ! Đứng trước...chạy!

Cả đám lúp xúp chạy ngang qua trước cửa văn phòng Tiểu Đoàn Trường!

Có những lúc chiến trường căng thẳng, những người lính trận này đã quên hết mọi việc chung quanh mình! Chỉ lo nghe theo mệnh lệnh tiến lui! Lo cho đồng đội ai còn ai mất! Họ bảo vệ cho nhau, họ canh chừng cho nhau, và lo lắng cho nhau từng chút một! Tình đồng đội, nghĩa chiến binh đã khiến cho họ coi thường hiểm nguy chết sống! Chiến trường không những chỉ đem lại cho người cảnh tang thương hiềm khóc, nhưng nó cũng tạo cho chúng ta ghi nhớ và thán phục trước những vô vàn hình ảnh hiên ngang oai hùng!

Rồi những lúc họ quyết vui chơi, thì mặc cho tiếng bom đạn... vẫn để ngoài tai! Từng đũa một oang oang kể nhau nghe chuyện kinh nghiệm chiến trường! Buồn có! Vui có! Nhưng tất cả cô đọng lại thành những tiếng cười thoải mái vô tư! Buổi tiệc họp mặt của đám đề lô ồn ào đến nỗi lôi cuốn cả mấy vị sĩ quan hậu cứ của Tiểu Đoàn! Khanh Ban 1 đã tới! Th/U Ngọc ban 2 cũng tới! Tr/Uý Khay

ban tài chánh cũng tới!

Buổi tiệc đang ồn ào hào hứng, thì Trung úy Hiệp ban 4 xuất hiện giữa Câu Lạc Bộ nói lớn:

- Nghe đây quý vị!
- Trung Đoàn 8 đã tan hàng ở Đồn Điền Michelin!

Cả CLB bỗng im như tờ!... Chỉ còn nghe đi đùng mãi tận xa xa!

- Tin tức sơ khởi từ một toán Tiền sát thoát hiểm cho hay là anh ta chứng kiến tận mắt Đề lô Huỳnh Văn Nhiên đi cho Tiểu đoàn 1/8 đã bị tụi Việt Cộng bắt sống! Chúng nó dắt Nhiên đi ngang qua chỗ anh núp! Chúng vừa lôi Nhiên đi vừa chửi bới và đánh đập anh tàn nhẫn! Đó là tin tức sơ khởi thôi!... Có tiếng chửi đồng cuối bàn nhậu! Ngoài ra là một bầu không khí nặng nề đang bao trùm!

Nhiên là bạn cùng khóa với bọn Minh, Thời... Ngày ra trường Bộ Binh Thủ Đức nó đã làm đám cưới! Ngày về đơn vị pháo, vợ Nhiên đã có bầu 4 tháng! Sỡ dĩ Minh biết rõ chuyện vợ chồng Nhiên là vì trong lúc chờ các bạn về trình diện, lúc ra chợ Lai Khê chơi, Minh có gặp vợ chồng Nhiên! Cả ba kéo nhau vào quán ca phê tán dóc! Minh ngạc nhiên hỏi Thủy, vợ Nhiên, tại sao chiến trường đang khốc liệt hiểm nguy mà vẫn theo chồng lên đơn vị! Thủy mỉm cười tự tin:

- Ba em cũng phục vụ ở căn cứ này mà! Ông thuộc Ban Tiếp Liệu của Thiết Đoàn này mà!

Minh ngạc nhiên lẫn thán phục. Người phụ nữ này dáng dấp chừng như chỉ là nữ sinh mà thôi, dù đang có thai, nhưng vẫn còn ẩn hiện những nét mảnh mai xinh đẹp. Vậy mà trên vai lại nặng đôi gánh yêu thương: Cha và chồng, lại còn cưu mang trong bụng thai nhi. Một cuộc sống nho nhỏ đang vừa manh nha mà đã biết đấu tranh với đời! Nhiên ơi.... Bây giờ mày lại rơi vào tay địch, sống chết không lường! Đứa con sinh ra sẽ không biết mặt bố, mà chính cả mày nữa, có con mà lại không biết tên con mình là gì?

Chiến tranh nhẫn tâm quá! Sẽ có bao nhiêu nữa những người con gái son trẻ sẽ khoát áo cô phụ? Sẽ có bao nhiêu nữa... những trẻ thơ không hề biết mặt Cha? Niềm thương cảm xót xa dần dần dâng lên thành niềm căm thù uất ức! Minh và bạn bè chưa kịp phản ứng trước hung tin, thì cuối bàn nhậu, Thời đã đứng dậy, không biết mất nó đồ vì khóc hay ức nói một câu mà Minh mãi nhớ suốt đời:

- Ba tau và cậu Út tau, lọt vào tay cộng sản trong dịp Tết Mậu Thân... không có người toàn mạng cả!... Cho nên tau thề khi ra trận, nếu có dịp thì bắn tụi Việt Cộng dù không chết cũng phải khùng!